

**Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії**

Здобувач ступеня доктора філософії ВЕНГРИН Дар'я Володимирівна, 1996 року народження, громадянка України, освіта вища: у 2019 році здобула ступінь магістра за освітньою програмою «Економічна та соціальна географія». З 2022 року дотепер навчається в аспірантурі Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна за спеціальністю 106 Географія, виконала акредитовану освітньо-наукову програму доктора філософії.

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Вченої ради Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна Міністерства освіти і науки України, м. Харків від «22» червня 2026 року №0114-1/275 у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради –

КОСТРИКОВ Сергій Васильович – доктор географічних наук, професор, професор кафедри соціально-економічної географії і регіонознавства імені Костянтина Немця факультету геології, географії, рекреації і туризму Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Рецензентів –

ГУССВА Наталія Володимирівна – кандидат географічних наук, доцент, доцент кафедри соціально-економічної географії і регіонознавства імені Костянтина Немця факультету геології, географії, рекреації і туризму Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

ТЕЛЕБЕНЬСЬКА Євгенія Юріївна – кандидат географічних наук, доцент, доцент кафедри соціально-економічної географії і регіонознавства імені Костянтина Немця факультету геології, географії, рекреації і туризму Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

Офіційних опонентів –

МАЛЬЧИКОВА Дар'я Сергіївна – доктор географічних наук, професор, професор кафедри географії та екології, проректор з навчальної та науково-педагогічної роботи Херсонського державного університету.

ПРОВОТАР Наталія Іванівна – кандидат географічних наук, доцент, доцент кафедри економічної та соціальної географії географічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

на засіданні «26» серпня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 10 – Природничі науки ВЕНГРИН Дар'ї Володимирівні на підставі публічного захисту дисертації «Суспільно-

Дисертацію виконано у Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна, Міністерство освіти і науки України, м. Харків.

Науковий керівник Людмила Миколаївна НЕМЄЦЬ, доктор географічних наук, професор кафедри соціально-економічної географії і регіонознавства імені Костянтина Немця, факультету геології, географії, рекреації і туризму, Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, що відповідає вимогам, зазначеним у пункті 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувачка має чотири статті в іноземних виданнях та виданнях міжнародних наукометричних баз:

1. Венгрин Д. В., Сегіда К. Ю. Типізація регіональних урбанізаційних процесів в Україні. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна: Геологія – Географія – Екологія. 2017. №47. С. 71-77. DOI: 10.26565/2410-7360-2017-47-08.
2. Venhryn Daria. Urban integration of forced migrants: lessons from Canada and Ukraine. Visnyk of V. N. Karazin Kharkiv National University, series "Geology. Geography. Ecology". 2024. №61. С. 137-143. DOI: 10.26565/2410-7360-2024-61-11.
3. Kuzyshyn A., Kliuchko L., Kravchenko K., Venhryn D. Transformation of Brownfields in Western Ukraine. In: Morar C., Berman L., Erdal S., Niemets L. (eds). Achieving Sustainability in Ukraine through Military Brownfields Redevelopment. NATO ARW 2023. NATO Science for Peace and Security Series C: Environmental Security. Dordrecht: Springer, 2024. С. 279-288. DOI: 10.1007/978-94-024-2278-8_23.
4. Venhryn D. City Sustainability: Driving Ukraine's Post-war Reconstruction. In: Morar C., Berman L., Erdal S., Niemets L. (eds). Achieving Sustainability in Ukraine through Military Brownfields Redevelopment. NATO ARW 2023. NATO Science for Peace and Security Series C: Environmental Security. Dordrecht: Springer, 2024. С. 457-466. DOI: 10.1007/978-94-024-2278-8_35.

Та чотири публікацій у фахових наукових виданнях категорії «Б»:

1. Венгрин Д. Оцінка сталості урбанізованого простору на основі аналізу стратегій міст. Часопис соціально-економічної географії. 2023. Вип. 35. С. 28-36. DOI: 10.26565/2076-1333-2023-35-03.
2. Венгрин Д. Оцінка сталої урбанізації в регіонах України. Часопис соціально-економічної географії. 2024. Вип. 37. С. 85-91. DOI: 10.26565/2076-1333-2024-37-08.
3. Венгрин Д. Міська стійкість під час війни: приклад міста Харкова. Економічна та соціальна географія. 2025. Вип. 94. С. 77-92. DOI: 10.17721/2413-7154/2025.94.4.

4. Ключко Л., Венгрин Д., Подпряткова О. Інтеграція українських вимушених мігрантів в умовах повномасштабної війни: порівняльний аналіз практик ЄС та України. Часопис соціально-економічної географії. 2025. Вип. 39. С. 52-62. DOI: 10.26565/2076-1333-2025-39-04.

У дискусії взяли участь голова, рецензенти, офіційні опоненти та висловили зауваження:

МАЛЬЧИКОВА Дар'я Сергіївна, доктор географічних наук, професор, професор кафедри географії та екології, проректор з навчальної та науково-педагогічної роботи Херсонського державного університету. Оцінка позитивна. Висловлені зауваження:

1. З тексту дисертації не повною мірою зрозуміло, яким чином автор розмежовує поняття контрурбанізації, субурбанізації, рурбанізації та дезурбанізації (зокрема, в розділі 1.1). Починаючи з праць В.І.І. Berry (1976), поняттям контрурбанізації характеризували широке коло процесів, таких як перерозподіл населення в межах системи розселення внаслідок відтоку населення з великих міських центрів, посилення розвитку малих міст і сільських територій, а також деконцентрацію населення на міжрегіональному рівні. У зв'язку з цим потребують додаткового авторського обґрунтування теоретичні критерії та емпіричні індикатори розмежування контрурбанізації з іншими процесами.
2. Бажано було б надати більше аргументації щодо співвіднесення понять сталості і стійкості міста. Можна погодитися, що міська стійкість є важливою передумовою сталого розвитку і може стати його драйвером в умовах криз і невизначеності (п.п. 1.4.2). Водночас у методології дослідження стійкості міста залишилися поза увагою аналіз просторової структури міста та територіальна диференціація ризиків, аналіз доступності послуг тощо. Чому запропоновану на рис. 1.12 схему визначено як методологію дослідження стійкості міста, хоча фактично вона демонструє модель стратегічного управління сталим міським розвитком?
3. Під час оцінки рівня сталості урбанізації в регіонах України автор спирається на показники 2020-2022 років, які відображають ситуацію до повномасштабного вторгнення. Чи є коректним застосування довоєнних показників індексу сталого розвитку та рівня урбанізації до сучасної України? Відповідно, наскільки актуальною є розроблена типізація регіонів у сучасних умовах, коли динаміка урбанізаційних процесів визначається все більше безпековою ситуацією, масштабними руйнуваннями та вимушеною міграцією? І чи можна розглядати зумовлену війною міграцію з великих прифронтових міст до сільської місцевості безпечних регіонів як прояв контрурбанізації?
4. Викликає питання логіка встановлення фактично прямого зв'язку між зміною рівня урбанізації та рівнем сталого розвитку як основи для виділення чотирьох сценаріїв. Автор фактично класифікує регіони на основі двох показників: динаміки урбанізації та індексу сталого розвитку. Водночас урбанізація є багатовимірним процесом, який включає демографічні, функціональні, економічні, морфологічні та культурні аспекти. Багато міст України зазнали урбіциду у його різноманітних проявах, зокрема фізичних руйнувань просторової тканини міста та

функціональних змін внаслідок докорінної зміни траєкторій соціально-економічного розвитку і фокусу на оборонних завданнях. Чи коректно визначати тип урбанізаційного розвитку регіону лише через поєднання змін рівня урбанізації та індексу сталого розвитку без урахування функціональних і просторових характеристик урбанізаційних процесів?

5. Дискусійним видається те, що в числі змін урбанізованих просторів, спричинених війною (розділ 3.2), не виокремлено фізичні (просторово-морфологічні) трансформації. Водночас руйнування житлового фонду, громадської забудови, промислової та інженерно-транспортної інфраструктури належать до найбільш очевидних проявів впливу війни на міські простори та значною мірою визначають подальші траєкторії відновлення міст. Чим зумовлено таке бачення видів трансформацій, і яке місце на думку автора фізичних трансформацій урбанізованих просторів внаслідок війни у запропонованій класифікації?
6. Безперечною перевагою дисертаційної роботи є значний обсяг опрацьованого статистичного матеріалу, який змістовно доповнений численними таблицями, картосхемами, діаграмами та іншими засобами аналітичної візуалізації. Це суттєво посилює аргументованість отриманих результатів та сприяє кращому сприйняттю авторських висновків. Разом із тим, у деяких випадках таблиці (наприклад, таблиця Г.1), рисунки (у розділі 2.1) та інші аналітичні матеріали потребували б більш повного інформаційного супроводу, зокрема щодо джерел походження даних та періоду їх формування. Більш ретельне оформлення окремих таблиць і рисунків сприяло б підвищенню наукової якості та інформативності роботи.
7. У роботі є деякі граматичні (с. 56), лексичні та стилістичні помилки (наприклад, не зовсім коректні формулювання «сталість урбанізаційних просторів», «впровадження сталої урбанізації» тощо), наявні огріхи й відмінності у цитуванні використаних джерел (наприклад, цитування джерела [156] на с.43, 59) тощо.

ПРОВОТАР Наталія Іванівна, кандидат географічних наук, доцент, доцент кафедри економічної та соціальної географії географічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна. Висловлені зауваження:

1. Дискусійним з огляду на визначення фокусів дисертаційного дослідження є вибір як термінів (рис. 3), так і відповідних вчених (табл. 1.1) у підрозділі 1.1 (с. 27-29, с. 33). Використаний понятійний апарат (міський вузол-урбанізований район-урбанізована зона) переважно походить із традицій районного планування та економічної географії другої половини ХХ ст. Було б доцільно показати його співвідношення із сучасними міжнародними концепціями, зокрема функціональних урбанізованих територій (functional urban area), метрополісних регіонів (metropolitan region), міських мереж (urban network), поліцентричних міських регіонів (polycentric urban region), що домінують як у світовому урбаністичному дискурсі, так і у наукових доробках українських дослідників. Це корелювало б з аналізом сучасного етапу урбаністичних досліджень, який здійснено у підрозділі 1.2 (с. 40-41).
2. У таблиці 2.8 наведено перелік пріоритетних завдань для різних типів

регіонів за проявом урбанізаційних процесів та особливостями системи міського розселення (с. 110-112). Виникає питання, чому для забезпечення сталого розвитку і підвищення соціальних стандартів життя населення недостатньо уваги приділено таким пріоритетам як безпека урбанізованого простору, деконцентрація економічної діяльності та поліцентричність розвитку в умовах довготривалих геополітичних викликів в Україні.

3. На рис. 3.3. відображено види трансформацій урбанізованих просторів внаслідок війни (с. 135). Однак подальша характеристика трансформацій має розбіжності щодо віднесення їх до різних видів – гуманітарні, соціальні, безпекові та екологічні, що потребує додаткового пояснення.
4. Авторка пояснює міське розселення в регіонах та його відповідність правилу «ранг-місто» особливостями господарського освоєння та розвитком економіки (с. 103). Такий підхід видається дещо звуженим, оскільки не враховує суспільно-географічне положення, наявність рейтингових закладів освіти, туристичний потенціал міст, зміни управлінського статусу міст. У зв'язку з цим доцільно уточнити їхню роль в урбаністичних процесах, що зумовлюють формування системи міського розселення. Дискусійним є висновок про те, що у Дніпропетровській області «мережа міського розселення є сформованою» (с. 96), що ґрунтується лише на відповідності правилу «ранг- місто», адже розуміння сформованості міської мережі включає не лише розмірміст та їх ієрархію, а оцінку трудових ресурсних, економічних, транспортних взаємозв'язків.
5. Потребує уточнення розуміння «доступності» як соціально-демографічної складової урбанізаційних просторів (с. 50-51, рис. 1.8).
6. Дискусійним є твердження про те, що «рівень урбанізації в регіонах Західної України є нижчим за середній у зв'язку з масштабами трудової міграції за кордон» (с. 80), адже трудові мігранти є мешканцями України і найвищий їх відсоток із сільської місцевості.
7. У роботі наявні окремі технічні та термінологічні неточності. Зокрема, щодо оформлення посилань на джерела (с. 59), чисельності населення міст Лозова та Ізюм (с. 91), використання понять «трудова центри» (с. 80), «типізація регіональних урбанізаційних процесів» чи «типізація регіонів» за проявом урбанізаційних процесів (рис. 2.27) тощо.

ГУСЄВА Наталія Володимирівна, кандидат географічних наук, доцент, доцент кафедри соціально-економічної географії і регіонознавства імені Костянтина Немця факультету геології, географії, рекреації і туризму Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Оцінка позитивна. Висловлені зауваження:

1. Типізація регіонів України за сценаріями урбанізаційних процесів (пункт 2.4.2, табл. 2.12, с. 117-121) побудована на статистичних даних за 2020-2022 роки, тобто здебільшого до або на самому початку повномасштабного вторгнення, тоді як аналіз воєнних трансформацій урбанізованих просторів (розділ 3) охоплює матеріали 2022-2026 років. Було б доцільно перевірити стійкість виділених чотирьох сценаріїв (стала та нестала урбанізація, стійка та нежиттєздатна контрурбанізація) на пізніших статистичних даних, оскільки саме воєнний період становить основний предмет інтересу дисертації. Утім, можливою причиною такого обмеження є ускладнений доступ до повного

комплексу регіональної економічної, соціальної та екологічної статистики в умовах війни, що варто було б прямо зазначити в тексті роботи.

2. Запропонована в підрозділі 3.5 розширена система індикаторів для територій, що потребують відновлення (табл. 3.5, с. 156-157), має переважно перелічувальний, якісний характер – без вагових коефіцієнтів, порогових значень чи інтегрального показника, а також без апробації на конкретних територіальних громадах. Доповнення системи кількісним інструментарієм підвищило б її практичну придатність для органів місцевого самоврядування.

3. Кейс міської стійкості Харкова (підрозділ 3.4, с. 142-154) розкрито через узагальнення реалізованих практик адаптації (автономне теплопостачання, підземні школи тощо). Було б доцільно структурувати виклад емпіричного матеріалу за характеристиками міської стійкості, представленими в пункті 1.4.2 (адаптивність, інклюзивність, інтеграція, рефлексивність, трансформація – с. 59-60, рис. 1.11), що посилює внутрішню єдність дослідження та продемонструвало практичне застосування розглянутого теоретичного інструментарію.

4. Типізація регіональних урбанізаційних процесів в Україні (підрозділ 2.3, с. 105-112) виокремлює 7 типів і 13 підтипів на основі трьох показників (рівень офіційної урбанізації, рівень реальної урбанізації, тип системи розселення за правилом «ранг – розмір»). Значна деталізація типології для 24 областей ускладнює її практичне застосування; доцільним було б обґрунтування статистичної значущості відмінностей між суміжними підтипами або укрупнення класифікації.

5. Неузгоджено вагові коефіцієнти в інтегральному індексі сталого розвитку. Формули 1.6-1.8 (с. 71) окремо визначають індекси соціальної, економічної та екологічної складових як рівнозначні (по 1/9, 1/7, 1/5 відповідно середині кожного блоку). Але підсумкова формула 1.5 не усереднює ці три вже готові індекси між собою (тобто не ділить суму на 3), а підсумовує всі 21 первинний індикатор і ділить на 21. Через це соціальна складова (9 із 21 показника) фактично отримує більшу вагу в інтегральному індексі ($\approx 43\%$), ніж екологічна (5 із 21, $\approx 24\%$), хоча концептуально три виміри сталого розвитку зазвичай розглядають як рівнозначні.

6. Апарат посилань потребує вибіркового уточнення. Так, твердження про співвідношення понять «урбанізація» та «урбанізованість» на с. 35 підкріплено посиланням (Гукалова, 2016), яке відповідає позиції № 79 списку джерел (Gukalova & Omelchenko, 2016), наведений там у латинській транслітерації. На с. 66 те саме твердження супроводжується посиланням у форматі [3] – єдиним випадком числового цитування в роботі, при цьому позиція № 3 списку використаних джерел (Венгрин, 2018) не стосується цього твердження й мала б, найімовірніше, вказувати саме на позицію № 79. Також не виявлено в списку джерел авторів, на яких є посилання в тексті: Пересекін (с. 42) та Костріков (с. 48). У кількох випадках рік цитування в тексті не збігається з роком видання у списку джерел: (Топчієв, 2015) на с. 32 і 34 – у списку наведено лише працю Топчієва О. Г. 2005 р. (№ 52); (Немець, 2025) на с. 47 – у списку є праці Немець Л. М. 2014 р. (№ 43), 2022 р. (№ 42) і 2024 р. (№ 107); (Доценко, 2017) на с. 110 – у списку зазначено видання 2007 р. (№ 23). Крім того, ряд позицій списку використаних джерел жодного разу не згадуються в основному тексті дисертації, що свідчить про недостатню зв'язність списку джерел із фактичними посиланнями. Зазначені розбіжності зосереджені переважно в теоретичній

частині роботи (розділ 1) і мають технічний характер, однак потребують уточнення.

7. У роботі виявлено декілька випадків дослівного повторення текстових фрагментів у різних, тематично невіднесених одна до одної частинах дисертації. Речення «Враховуючи світову тенденцію до сталого розвитку, проблеми урбанізації, привернули увагу для пошуку рішень різні сфери, включаючи і науку» дослівно повторюється в підрозділі 1.4 (с. 53) і підрозділі 1.5 (с. 70). Цілий абзац про актуальність дослідження ієрархічної структури міст («...Динаміка міст відображає трансформацію економічних та політичних функцій... Врахування принципів самоорганізації систем розселення...») дослівно повторюється в підрозділі 1.5 (с. 68-69) і на початку підрозділу 2.2 (с. 91). Аналогічно, теза про співвідношення понять «урбанізація» та «урбанізованість» дослівно повторюється в підрозділі 1.1 (с. 35) і підрозділі 1.5 (с. 66). Така повторюваність свідчить, найімовірніше, про недостатнє редагування тексту після поєднання окремих підрозділів, і хоча не впливає на достовірність результатів, дещо знижує композиційну цілісність роботи.

8. У Вступі (с. 26) зазначено, що дисертація містить «п'ять додатків на 38 сторінках», проте в тексті роботи додатки позначено літерами від А до Ж (дев'ять позицій). У роботі трапляються й інші стилістичні й технічні неточності: зливе написання окремих слів на с. 21, написання «повномаштабне» замість «повномасштабне» на с. 158, тавтологічна конструкція в описі методів дослідження на с. 20 («...для формування залежності між рівнем сталого розвитку та сталого розвитку регіонів»). Заявлена у Вступі кількість рисунків (49) не відповідає фактичній: нумерація рисунків розділу 2 має пропуск (рисунки 2.14-2.17 у тексті відсутні), унаслідок чого фактично в роботі міститься 45 рисунків. Змістовний Додаток Г («Таблиця Г. Територіальні особливості урбанізаційних процесів»), на відміну від інших аналітичних додатків (А, Б, В, Г, Д, Е), у тексті дисертації жодного разу не цитується. Крім того, графіки динаміки рівня урбанізації Сумської, Тернопільської, Волинської, Закарпатської та Рівненської областей (рис. 2.5-2.9) повністю дублюють однойменні рисунки Додатка А (рис. А.3, А.17, А.19-А.20, А.22). Зазначені неточності не впливають на зміст та наукову цінність одержаних результатів.

ТЕЛЕБЕНЄВА Євгенія Юріївна, кандидат географічних наук, доцент, доцент кафедри соціально-економічної географії і регіонаознавства імені Костянтина Немця факультету геології, географії, рекреації і туризму Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Оцінка позитивна. Висловлені зауваження:

1) У підрозділах, присвячених формуванню поняттєво-термінологічного апарату дослідження (с. 45-53), авторкою детально розкрито сутність поняття «урбанізований простір» та обґрунтовано його використання як ключової категорії дослідження. Водночас дискусійним залишається питання щодо більш чіткого розмежування цього поняття з близькими за змістом категоріями «урбанізована територія», «міська система» та «міська агломерація». У науковій літературі зазначені поняття не є тотожними: «міська система» переважно характеризує ієрархічні, просторові та функціональні взаємозв'язки між міськими поселеннями, тоді як «міська агломерація» акцентує увагу на територіальній концентрації та функціональній інтеграції міських поселень; поняття «урбанізована територія» також має різні трактування залежно від

масштабу й підходів дослідження. Тому більш детальне обґрунтування співвідношення зазначених категорій з поняттям «урбанізований простір» сприяло б посиленню поняттєво-методологічної визначеності дисертаційного дослідження.

2) У підрозділі 2.4 (с. 113-117) авторкою сформовано систему економічних, соціальних та екологічних індикаторів для оцінювання сталого розвитку регіонів України та запропоновано їх зведення до інтегрального показника. Разом із тим дискусійним залишається питання щодо критеріїв остаточного відбору окремих індикаторів, їхньої репрезентативності та можливості практичного застосування запропонованої системи на нижчому територіальному рівні, зокрема на рівні територіальних громад. Додаткової уваги заслуговує й питання забезпечення порівнюваності результатів за умов різного рівня статистичної забезпеченості територій.

3) У підрозділі 3.1, присвяченому аналізу впливу вимушених міграцій на трансформацію урбанізованих просторів України (с. 126-138), ґрунтовно висвітлено сучасні міграційні процеси, просторове розміщення внутрішньопереміщених осіб та українських мігрантів, а також особливості їхньої інтеграції в міське середовище. Разом із тим доцільно було б більш детально охарактеризувати методичні підходи до кількісного оцінювання впливу вимушених міграцій на трансформацію просторової структури урбанізованих територій та окреслити можливості використання відповідних прогностичних моделей для оцінювання майбутніх змін чисельності й просторового розміщення населення.

4) У підрозділі 3.4 (с. 142-154) міська стійкість досліджується переважно на прикладі м. Харкова. Авторкою наведено широкий спектр проявів адаптації міського середовища до воєнних викликів, зокрема у сферах безпеки, освіти, підприємницької діяльності, житлово-комунального господарства та відновлення пошкоджених об'єктів. Водночас дискусійним залишається питання щодо можливості поширення отриманих результатів та запропонованих підходів на інші великі міста України, які мають відмінні соціально-економічні, демографічні, функціональні та просторові характеристики. Порівняння Харкова з містами, що перебувають у різних умовах воєнного впливу, могло б додатково посилити обґрунтованість висновків щодо універсальності запропонованих механізмів міської стійкості.

5) У підрозділі 3.5 (с. 155-159) авторкою запропоновано розширення системи індикаторів оцінювання сталого розвитку для територій, що потребують відновлення, з урахуванням особливостей воєнних руйнувань, міграційних процесів, відновлення критичної та соціальної інфраструктури, розмінування й екологічних наслідків війни. Водночас, на думку рецензента, доцільно було б більш детально конкретизувати механізми практичного застосування запропонованої системи індикаторів, зокрема порядок їх нормування, інтегрування та використання у процесах стратегічного й просторового планування. Перспективним також видається визначення ролі органів державної влади, місцевого самоврядування та інших зацікавлених суб'єктів у забезпеченні відповідного моніторингу.

6) Окремі картографічні матеріали, графіки та рисунки містять значний обсяг інформації, що в деяких випадках дещо ускладнює їх сприйняття та інтерпретацію. Доцільним було б збільшити масштаб окремих ілюстрацій або, за

можливості, винести частину допоміжного графічного матеріалу до додатків, що сприяло б підвищенню наочності викладених результатів.

7) У тексті дисертації трапляються поодинокі редакційні та стилістичні неточності, а також окремі технічні огріхи в оформленні рисунків і таблиць. Зазначені недоліки мають несуттєвий характер і не впливають на зміст, наукову новизну, обґрунтованість та достовірність отриманих результатів.

Результати відкритого голосування:

Подано голосів – п'ять,
«За» – п'ять членів ради,
«Проти» – немає,
«Утримались» – немає.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує ВЕНГРИН Дар'ї Володимирівні ступінь доктора філософії з галузі знань 10 – Природничі науки за спеціальністю 106 – Географія.

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

Сергій КОСТРИКОВ

ПРОТОКОЛ
створення та перевірки кваліфікованого та удосконаленого електронного підпису

Дата та час: 15:23:52 26.08.2026

Назва файлу з підписом: Венгрин_ДВ_Рішення_разової_спеціалізованої_ради.pdf
Розмір файлу з підписом: 258.9 КБ

Перевірені файли:

Назва файлу без підпису: Венгрин_ДВ_Рішення_разової_спеціалізованої_ради.pdf
Розмір файлу без підпису: 224.3 КБ

Результат перевірки підпису: Підпис створено та перевірено успішно. Цілісність даних підтверджено

Підписувач: Костріков Сергій Васильович

П.І.Б.: Костріков Сергій Васильович

Країна: Україна

РНОКПП: 2048901193

Час підпису (підтверджено кваліфікованою позначкою часу для підпису від Надавача): 15:23:14 26.08.2026

Сертифікат виданий: "Дія". Кваліфікований надавач електронних довірчих послуг

Серійний номер: 514B5C86A1E5DA1104000000F3DD310033141F06

Тип носія особистого ключа: ЗНКІ криптомодуль ІІТ Гряда-301

Алгоритм підпису: ДСТУ 4145

Тип підпису: Кваліфікований

Тип контейнера: Підписаний PDF-файл (PAdES)

Формат підпису: З повними даними для перевірки (PAdES-B-LT)

Сертифікат: Кваліфікований

Версія від: 2026.08.19 13:00